

מי שאחזו פרק שביעי גימין

סח.

1. ויאמר לו אבנך נשחך על ימיןך או על שמאלך ואחזו לך אחד וישמח לבב אבנך ויחזקו ידך ואלא אבנך עשהאל לטור מאחורי: שמואל ב ב כט
 2. כנתינו לי גם כסף וקרב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות: קהלת ב ח
 3. והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה וימקומו והרצון כל בלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו: מלכים א 1 ו
 4. לץ היין המה שבר וכל שנה בו לא יחבב: משלי כ א
 5. ונתן ויין ותירוש יקח להב: הושע ד יא

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיורא באובמא לקותא היא. פירוש טלחי שמור לצנן או טלחי לצנן צבור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רצינו מס דבמוזר בריש פרק צית שמאי (דף נב): משמע דלא מיייר רב חסדא אלא צבור שמור צין שוורים לצנים שהשומר

מגרע כולם ומתקלקל בעמס על ידו ופריך התם מממניי דהתם דמשמע שהלצן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי צבורא דקרמנאי דהתם שמור גרוע טפי ואורי"ת דתרי מיילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלחי שמור צבור לצנן ולצנן צבור שמור והתם מיייר צבור שמור צין שוורים לצנים ותעד לכלל הספרים ישנים לא גרסינן התם צמילתיה דרב חסדא אלא אובמא צמירא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלחי וחד לשור צין השוורים אס כן מאי פריך התם דמנא ליה לאובמא צמירא קאי אשור צין השוורים נימא איפסא ולא יקשה כלום. רצינו מס: **איכא שמיר דאייתי משה לאבני אפוד.** הכא משמע ללאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף נב). גבי עובדא דדמא צן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כלאמר^ב צניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דצפרק צמירא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטלו שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והתם צמירא נקט צית המקדש ראשון על מיילי אחריני ועוד מדלא ערבינהו צדי אורים ותומים והווי ליה למימני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמכר צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים וצריך לומר ששמרוהו מימני שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר^ד וישמעאל (דף נב): גבי אבני מזבח ששקלוס אנשי יון^ה ליצבריהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליצבריהו^ו לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ז וליצבריהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ח דאגירת לפורן פוסלת צמזמא^ט והן סוגיא אמילא כמ"ד צסוטה (דף מה): דאיצטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגינה מוקי לה צצני ציתו^י: **וי"ל** אייתי שדה בו' כי לא רצו לשאלו צבורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר:

ובתיב זנות ויין ותירוש. חף על פי שזה הפסוק לא נכמד עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ' לא יחפור (צ"ב דף נב): גבי יואב: לצרוקמי

שדייה מטא לביתא שדייה מטא גבי כובא דההיא ארמלתא נפקא איחננא

איגיבין לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו כ כך צסודריה ורואין לצדוק מהו: אמרי ליה. לריש גלותא: דחיוורא. צצר צעלמא שמיין: מיכל אנלי וטעמי. טעמתי: חיוורא לא עביד לן האידינא. לא שחטנו היום בהמנה צעלמא שמיין: צדוקא. צבור היו צדוקין

במקום רישתנא זו צבף הירך ותמללאו צבור ששוא לצנן: דאמר רב חסדא חיוורא באובמא לקותא היא. טלחי לצנן צבור שמור לקותא היה שם צצצר ונהפך העור לצנן: כרו ליה צירא. חפרו גומן שיפול צו: ושדו ליה ציפסא. השליכו מחללת על פי הצור כדי שלא יצין (א מושצו: ינסי מר ליה ינע. נצכצ צמזמא: נחר ליה רב חסדא. עשה לו סימן כמו נחרת סוסי (ירמיה ח): א"ל רב ששת לינוקא פסוק לי פסוקין: נעס לך. פסוק הוא צעשאל: דבר מינה. חזור מעליה לימין או לשמאל: צריכות. לרחון צהן צצונן. הכא חריגמו. צצכל: שיה שדיהן. שד זכר ושד נקבה: שידא. שדה עגלה למרכבת נשים ושרים: צי שחיין. צאותו מקום: מה היא. מה דמותה ומה טיבה. ויש אומרים שיה עכמה ראש כולן ואמן איני יודע מאי היא: היכי איצטיד. צלי כלי צרוז: שמי. צריה משעת ימי צראשית ואין כל צבר קשה יכול לעמוד ממניו: לאבני אפוד. דלמריקין צמסכת סוטה (דף מה): אבנים הללו אין כותצין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חותם ואין מפרטין עליהם צצחמל שנאמר צמולותם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה להן שמיר מצחון והן צצקעות מאלהין: צצשינהו. כפאס צצסורין לומר ו' לו היכן הוא: צצשינהו.

לחלן לשון מכבש של צגדים (צבט דף קמא): היכא איסיה. אשמדאי שחולל לצכשו: צבורא פלן צצר פלוני: כריא ליה צירא. כרה לו שם צור: טינרא. אבן: והסמיה צגושפנקיה. צחוממו: סייר לגושפנקיה. צדוקו שלא נגע אדם צו לגלות צורו: וגצני דעמרא. גיזות אמר: וויקי דחמרא. נודות יין: צירא מפתאי. צבורד ההר למטה מצורו של אשמדאי: ושפינהו למיא. כגון השופה יין^א לממריה (צ"ב דף ס). הריק מי צור העליון לתוך התחתון דרך נקב נקב צשפה שצין שמי הצורות ומתוך שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו המים לתוכו מאלהין: וספמינהו לנקבים שצין זה לזה כדי שששישים יין צעליון לא יזוב ממנו לתחתון: וכלא צירא. אחרינא מעילאי לצורו של אשמדאי: וטמינהו. מילא אותן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: טמינהו. סתמן כדמתרגמינן סתמוס פלשמים (צראשית ט) טמנון פלישתאי: כי אסא. אשמדאי: סייריה לגושפנקיה. ומלאו שלם: לא סגי ליה. לא יכול להתאפק: רוח וגנא. נשתכר ונדרס: נחיס אסא. צנייהו מן האילין: ססמיה. סגר השלשלת סציב אוראו שלא יוכל ראשו לצאת: הוה קא מפרזל. משתגע ומתעסק נמתקה הימנו: דמך. הקציה: חף ציה. נמתך צו: צוה. צריף קטן כמו כובא לצידי^ב: דארמלסא. אלמנה היתה דרה צו: איחננא

א) מיר לא. ב) צ"ל ומיה. ג) ס"ל דלא אישחא אמר כתיב ויין ישימה לבב אבנך, ד) צדוקי כרך, ט) צ"ל מורשו, ו) צדוקי לך, ז) ג"ל למריה, ח) ונ"י תענית דף כב, ט) ונתענת כב, י) ופרה פ"ג מ"ה, יא) צמזמא צעי משופ, יב) דהתם מנא משמטו ציהמיק ראשון, יג) ונתון ית, יד) ונ"ע מוס' וצמים נד: ד"ה אבנים ומוס' חולין ית. ד"ה ומנה,

גליון הש"ס
 תוס' ד"ה ותיבת וכו' נבי יואב. ע' לעיל דף נ"ב ע"ב ונמי"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות
 א. כי נסתפק באותה ששעה משה כל ימי בית ראשון. מוס' ע"ז כב: ד"ה צקאו. ב. [נ]שבע פרות היו, הראשונה עשה משה. מוס' וצמים נד: ד"ה אבנים. ג. וגנוום בית חשמונאי. היכי נעביד. מוס' חולין ית. ד"ה ומנה. ד. פ"י, לעשות בלא פנימה. מוס' חולין ית. ד"ה ומנה. ה. וכיון שהיה שמיר בבית שני כדפרושיה, אמאי גנוום בית חשמונאי. מוס' סוטה מט. ד"ה של. ו. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחזור בהן צצורן. מוס' ע"ז כב: ד"ה צקאו. ז. דמייית קרא. מוס' הלאש.

א) מיר לא. ב) צ"ל ומיה. ג) ס"ל דלא אישחא אמר כתיב ויין ישימה לבב אבנך, ד) צדוקי כרך, ט) צ"ל מורשו, ו) צדוקי לך, ז) ג"ל למריה, ח) ונ"י תענית דף כב, ט) ונתענת כב, י) ופרה פ"ג מ"ה, יא) צמזמא צעי משופ, יב) דהתם מנא משמטו ציהמיק ראשון, יג) ונתון ית, יד) ונ"ע מוס' וצמים נד: ד"ה אבנים ומוס' חולין ית. ד"ה ומנה,